

для обговорення, треба визнати, що вони є досить статичними, для того щоб студентам цікаво було говорити. Має бути якась ідея, якийсь намір за межами усного чи письмового дискурсу.

Цілісність навчання або освіти передбачає два види міждисциплінарних понять. Перше, це така зване «episteme», що означає «знання» на грецькій мові. Багато вчених вважають, що в сучасному глобалізованому суспільстві процес навчання має точитися навколо таких «epistemes» як «war», «home», «conscience». Друге — це метаконцепція, наприклад, «conflict», «interdependence», «symmetry». Звичайно, можна організувати заняття, наприклад, з англійської мови, навколо однієї епістеми (або просто теми), однак цілісний підхід до процесу навчання вимагає цілісного вивчення проблеми, з метою досягнення цілісного бачення вирішення певних глобальних проблем. Навпаки, метаконцепція не є темою, а є механізмом пізнання, інструментом навчання. Наприклад, «friendship» є епістемою, в той час як «balance» є метаконцепцією. Дружба є проявом балансу, однак баланс стосується не тільки людських відносин. Метаконцепція може бути застосована в усіх сферах знань.

Робота в аудиторії показує, що якщо воно організоване навколо мета-концепції, наприклад «conflict» чи «crisis» інтеграція відбувається легко та природньо, однак, коли заняття організоване навколо однієї теми (topic), навіть такі узагальнюючі слова-теми як «home» або «mother» можуть не спрацьовувати як об'єднуючий принцип, тому що не є інструментом пізнання.

Таким чином, різноманітні принципи та види цілісного, або інтегрованого навчання дають можливість пізнавати світ цілісно, що дає сьогодні студенту, а завтра — фахівцю, бачення інтегрованого світу із всіма його загрозами та викликами.

*Червінська Л.П., д.е.н., професор,
кафедра управління персоналом та економіки праці*

ТЕСТУВАННЯ ЯК МЕТОД ВИМІРЮВАННЯ ЯКОСТІ НАВЧАННЯ

Нині одним із ефективних, технологічних і об'єктивних засобів оцінювання рівня навченості студентів, їх якості знань є тести. Тестування займає вагомe місце в процесі навчання та самостійної роботи студента.

Тест — це інструмент, що складається з вивіреної сукупності тестових завдань, стандартизованої процедури проведення, заздалегідь спроектованої технології опрацювання та аналізу результатів, призначений для вимірювання якостей і властивостей особи, зміна яких можлива в процесі систематичного навчання. Тестування має таку відмінну рису — можливість вимірювання у кількісній і якісній формі, що дозволяє встановити динаміку якості навчання та виконати його діагностичний аналіз.

Тестовий контроль відрізняється від інших методів контролю тим, що він є спеціально підготовленим контрольним набором завдань, який дозволяє за допомогою статистичних методів визначити наявність і рівень змін.

Структура тесту залежить від мети тестової перевірки знань. Правильно розроблені завдання в тестовій формі перевіряють всю пізнавальну сферу. Відповідно до оновленої таксономії Б. Блума доцільно розглядати окремо знання і пізнавальні процеси (запам'ятовування, розуміння, використання, аналіз, створення).

У результаті розвитку та практичного застосування тестології відбувся логічний перехід від тестових завдань до «завдань у тестовій формі». Якщо тестове завдання — це складова частина тесту (кожне завдання є невід'ємною його частиною, тому видалення хоча б одного завдання неминуче призведе до виникнення прогалин в оцінюванні) як засобу контролю, що відповідає не тільки формальним, але й певним статистичним вимогам (частка неправильних відповідей у кожному завданні; співвідношення балів за завданнями та балів за весь тест), то завдання в тестовій формі — це новий педагогічний засіб. Останній відповідає таким основним вимогам: відповідність меті (кожне тестове завдання має оцінювати досягнення важливої освітньої цілі, слід уникати перевірки тривіальних або надмірно вузькоспеціальних знань); лаконічність (досягається шляхом ретельного добору слів, символів, графіків, які дозволяють досягнути максимального розуміння змісту завдання); логічна форма висловлювання; умова має містити чітко сформульоване завдання, яке фокусується на одній проблемі; варіанти відповідей (дистрактори) мають бути гомогенними (однорідними); усі дистрактори мають бути вірогідними (правдоподібними); відомості, що містяться в одному тестовому завданні, не повинні давати відповідь на інше тестове завдання; не рекомендується використовувати як правильну відповідь чи дистрактор фразу «все з вищевказаного», «нічого із вищевказаного»; не

рекомендується використовувати як правильну відповідь чи дистрактор фрази «жоден варіант відповіді неправильний», «немає правильної відповіді», «усі відповіді правильні», «інколи», «ймовірно» тощо; використання однакових правил оцінювання відповідей; наявність однакової інструкції для всіх тестованих; адекватність інструкції формі та змісту завдання; визначений рівень складності.

Це дозволяє організувати повноцінний навчальний процес, за якого формуються не тільки знання, уміння, навички, а й відбувається розвиток критичного мислення та рефлексивність особистості.

Отже, з розвитком тестології відбувся логічний перехід від тестових завдань, як засобу контролю рівня навченості студентів, до завдань у тестовій формі, що передусім, дають можливість застосувати тести ще й для навчання, використовувати більшу кількість матеріалу. Використання завдань у тестовій формі дозволяє студенту самостійно виявляти прогалини у власних знаннях і вживати заходів щодо їх усунення. Тестування є одним із пріоритетних напрямів реалізації принципу єдності та зв'язку навчання і контролю.

Черевко Д.Р., ст. викладач
кафедри регіональної економіки

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ВИКЛАДАЧА ЯК РОЗВИТОК ЙОГО ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ

Розвиток інноваційних процесів у освіті на сучасному етапі є об'єктивною закономірністю, що зумовлюється: інтенсивним розвитком інформаційних технологій у всіх сферах людського буття; оновленням змісту філософії сучасної освіти, центром якої став загальнолюдський цілісний аспект; гуманістично зорієнтованим характером взаємодії учасників навчально-виховного процесу; необхідністю підвищення рівня активності та відповідальності педагога за власну професійну діяльність, спрямовану на формування творчої особистості вихованця, готовності до сприйняття та активної діяльності у нових соціально-економічних умовах. У зв'язку з цим винятково важливого значення набуває інноваційна діяльність викладача.

Інноваційна педагогічна діяльність як особливий вид творчої діяльності спрямована на оновлення системи освіти. Вона є результатом активності людини не стільки у пристосуванні до зовнішнього середовища, скільки у зміні його відповідно до особистих і суспільних потреб та інтересів.

Інноваційна діяльність, будучи складним і багатоплановим феноменом, своїм змістом охоплює процес взаємодії індивідів, спрямований на розвиток, перетворення об'єкта, на переведення його в якісно новий стан; системну діяльність щодо створення, освоєння та застосування нових засобів; особливий вид творчої діяльності, що об'єднує різноманітні операції і дії, спрямовані на одержання нових знань, технологій, систем. Усі ці вияви характеризують інноваційну діяльність у педагогічній сфері.

Інноваційна педагогічна діяльність — заснована на осмисленні практичного педагогічного досвіду цілеспрямована педагогічна діяльність, орієнтована на зміну й розвиток навчально-виховного процесу з метою досягнення вищих результатів, одержання нового знання, формування якісно іншої педагогічної практики.

Продуктами інноваційної педагогічної діяльності є нововведення, що позитивно змінюють систему освіти, визначають її розвиток і характеризуються як нові чи вдосконалені.

Педагогічна діяльність завжди орієнтується на певний зміст, тобто на знання, які слід здобути у процесі навчання, та на якості особистості, які необхідно виховати. Залежно від того, які цінності домінують при цьому, педагогічна діяльність в освітніх перетвореннях може мати формулючий (традиційний) або розвивальний (гуманістичний) характер.

Цільові, змістові та процесуальні особливості інноваційної освітньої системи моделюються передусім на основі гуманістично зорієнтованих педагогічних ідей і технологій, вони спрямовані на актуалізацію освітніх потреб особистості, яка росте й розвивається.

Для викладачів, які працюють в інноваційному режимі, важливе значення має вивчення педагогічного досвіду як джерела інноваційної діяльності. Педагогічний досвід, будучи продуктом творчого пошуку, експерименту педагогів-новаторів, за певних умов може стати унікальним надбанням усієї навчально-виховної системи. Відбувається це у процесі реалізації технології впровадження в освітню практику досягнень педагогічної науки та передового педагогічного досвіду. Цілеспрямованість, системність цієї роботи забезпечує система моделювання (створення) передового педагогічного досвіду. Цей процес охоплює чотири етапи:

1. Процес моделювання.